

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 130/08-11

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 17. apríla 2008 predbežne prerokoval sťažnosť J. S., K., zastúpeného advokátom JUDr. A. H., B., ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Okresného súdu Trebišov sp. zn. 13 C 149/2003 z 2. decembra 2005 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 13 C 149/2003 z 26. januára 2006 a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 6 Co 79/2006 z 27. februára 2007, a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť J. S. o d m i e t a .

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 12. júla 2007 doručená sťažnosť J. S. (ďalej len „sťažovateľ“), ktorou namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej

len „ústava“), ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Okresného súdu Trebišov (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 13 C 149/2003 z 2. decembra 2005 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 13 C 149/2003 z 26. januára 2006 (ďalej aj „napadnutý rozsudok okresného súdu“) a rozsudkom Krajského súdu v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) sp. zn. 6 Co 79/2006 z 27. februára 2007 (ďalej aj „napadnutý rozsudok krajského súdu“).

Zo sťažnosti a z pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľ sa žalobou zo 14. júla 2003 domáhal proti žalovanej obchodnej spoločnosti A., a. s. (ďalej aj „žalovaná“), primeraného zvýšenia odškodnenia za bolesť a sťaženie spoločenského uplatnenia v dôsledku poškodenia zdravia, ktoré utrpel pri dopravnej nehode, ku ktorej došlo 19. marca 2002. Okresný súd rozsudkom sp. zn. 13 C 149/2003 žalobu sťažovateľa z procesných dôvodov (nedostatku pasívnej legitímácie žalovanej) zamietol. Následne okresný súd opravným uznesením sp. zn. 13 C 149/2003 z 26. januára 2006 zaviazal sťažovateľa zaplatiť žalovanej trovy konania v sume 4 396 Sk. Sťažovateľ napadol označený prvostupňový rozsudok odvolaním, ktorým sa domáhal jeho zmeny, teda vyhoveniť žalobe v celom rozsahu. O odvolaní sťažovateľa rozhodol krajský súd rozsudkom sp. zn. 6 Co 79/2006 z 27. februára 2007, ktorým napadnutý rozsudok okresného súdu v spojení s opravným uznesením potvrdil a nepriznal účastníkom náhradu trov odvolacieho konania. Sťažovateľ sa domnieva, že uvedenými rozsudkami všeobecných súdov boli porušené jeho označené práva.

V odôvodnení sťažnosti sťažovateľ okrem iného uviedol, že „*svoj nárok na primerané zvýšenie odškodnenia súdom v zmysle § 7 ods. 3 vyhlášky č. 32/1965 Zb. uplatnil žalobou na súde priamo proti poisťovateľovi vozidla, ktorým bola škoda spôsobená*“.

Za rozhodujúcu skutočnosť pre určenie právneho predpisu, ktorý sa na tento zodpovednostný vzťah aplikuje, považuje sťažovateľ dátum, kedy došlo k dopravnej nehode (19. marec 2002). Týmto právnym predpisom je zákon č. 381/2001 Z. z. o povinnom

zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o povinnom zmluvnom poistení“), ktorý s účinnosťou od 1. januára 2002 upravuje v § 15 priamy nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi. Dôvodom zamietnutia žaloby podľa odôvodnenia rozsudku prvostupňového súdu bolo to, že žaloba mala smerovať proti Slovenskej asociácii poisťovateľov, v mene ktorej môže konať iba žalovaná. Tento záver vyvodil okresný súd z ustanovenia § 28 ods. 3 zákona o povinnom zmluvnom poistení, podľa ktorého *„práva a povinnosti S., a. s., vzniknuté zo zákonného postenia prechádzajú od 1. januára 2002 na Slovenskú kanceláriu poisťovateľov...“*.

Odvolací súd v odôvodnení potvrdzujúceho rozsudku uviedol, že podľa § 15 zákona o povinnom zmluvnom poistení je síce poškodený oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi, ale v tomto prípade uvedené ustanovenie zákona o povinnom zmluvnom poistení platí iba v súvislosti s § 28 ods. 3 tohto zákona, a keďže sťažovateľ uplatnil svoj nárok voči A., a. s., uplatnil ju voči subjektu, ktorý v tomto spore nie je pasívne legitimovaný.

Sťažovateľ vyjadruje presvedčenie, že súdy oboch stupňov dospeli k daným rozhodnutiam na základe nesprávneho právneho posúdenia veci, keď *„síce použili správny predpis, ktorým je zákon č. 381/2001 Z. z. o povinnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov, ale nesprávne vyložili príslušné jeho ustanovenia § 15 ods. 1 v spojení s § 28 ods. 3. Oba súdy správne vyvodili zo zákona priamy nárok poškodeného podať žalobu voči poisťovni, ktorá je poisťovateľom vozidla, ktoré spôsobilo dopravnú nehodu, pri ktorej došlo k škode na zdraví. Nesprávne však vyložili ustanovenie § 28 ods. 3 zákona, ktoré sa na prejednávany prípad nevzťahuje, pretože zodpovednosť poisťovateľa (A., a. s.) v tomto prípade nevznikla zo zákonného poistenia zodpovednosti, ktoré existovalo do 31. 12. 2001, ale z povinného zmluvného poistenia, ktoré bolo ako inštitút konštituované práve prijatím tohto zákona s účinnosťou od 1. 1. 2002. K dopravnej nehode došlo dňa 19. 3. 2002. Výklad príslušného ustanovenia prijatý oboma súdmi je možné akceptovať iba v prípadoch, kde k vzniku dopravnej nehody teda poistnej udalosti došlo v období pred 1. 1. 2002, čiže počas*

existencie zákonného poistenia zodpovednosti upravenej vyhláškou č. 423/1991 Zb. ktorou sa ustanovuje rozsah a podmienky zákonného poistenia zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a ktoré vykonávala výlučne vtedy ešte S., a. s. V týchto prípadoch za splnenia podmienok daných § 3 ods. 4 a § 8 uvedenej vyhlášky by bola v zmysle § 28 ods. 3 zákona pasívne legitimovaným subjektom Slovenská kancelária poisťovateľov ako priamo žalovaný. Rovnako v zmysle § 28 ods. 3 vystupuje Slovenská kancelária poisťovateľov ako vedľajší účastník v konaniach, ktorých predmetom je náhrada škody, pokiaľ ide o práva a povinnosti vzniknuté zo zákonného poistenia, teda práva a povinnosti voči bývalej S., a. s. a v týchto konaniach je žalovaným prevádzkovateľ vozidla, alebo vodič zodpovedný za vznik dopravnej nehody.

Po 1. 1. 2002 v dôsledku existencie povinného zmluvného poistenia vykonávaného viacerými poisťovňami, sú v zmysle § 15 ods. 1 zákona pasívne legitimovanými subjektami tieto poisťovne ako poisťovatelia, výlučne prípadne spolu s prevádzkovateľom motorového vozidla, alebo zodpovedným vodičom, pričom výber žalovaného ostáva na rozhodnutí poškodeného“.

Sťažovateľ v tejto súvislosti žiada, aby ústavný súd vydal tento nález:

„I. Krajský súd v Košiciach rozsudkom zo dňa 27. 2. 2007 sp. zn. 6 Co 79/2006 vo výroku, ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Trebišov zo dňa 2. 12. 2005 sp. zn. 13 C 149/2003 v spojení s opravným uznesením č. k. 13 C 149/2003-148 zo dňa 26. 1. 2006, ktorým bol návrh sťažovateľa zamietnutý a sťažovateľ zaviazaný zaplatiť odporcovi trovy konania vo výške 4.396,- Sk porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

II. Okresný súd Trebišov rozsudkom zo dňa 2. 12. 2005 sp. zn. 13 C 149/2003 v spojení s opravným uznesením zo dňa 26. 1. 2006 sp. zn. 13 C 149/2003-148 vo výroku, ktorým návrh sťažovateľa zamietol a vo výroku o povinnosti sťažovateľa zaplatiť odporcovi trovy konania vo výške 4.396,- Sk porušil základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

III. Rozsudok Krajského súdu v Košiciach zo dňa 27. 2. 2007 sp. zn. 6 Co 79/2006

sa zrušuje v časti výroku ktorým bol potvrdený rozsudok Okresného súdu Trebišov zo dňa 2. 12. 2005 sp. zn. 13 C 149/2003 v spojení s opravným uznesením č. k. 13 C 149/2003-148 zo dňa 26. 1. 2006, ktorým bol návrh sťažovateľa zamietnutý a sťažovateľ zaviazaný zaplatiť odporcovi trovy konania vo výške 4.396,- Sk.

IV. Rozsudok Okresného súdu Okresného súdu Trebišov zo dňa 2. 12. 2005 sp. zn. 13 C 149/2003 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 13 C 149/2003-148 zo dňa 26. 1. 2006 sa v časti výroku ktorým bol návrh sťažovateľa zamietnutý a v časti výroku, ktorým bol sťažovateľ zaviazaný zaplatiť odporcovi trovy konania vo výške 4.396,- Sk zrušuje a vec sa v tejto časti vracia Okresnému súdu Trebišov na ďalšie konanie.

V. Krajský súd v Košiciach a Okresný súd Trebišov sú spoločne a nerozdielne povinní zaplatiť advokátovi sťažovateľa náhradu trov konania.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Konanie o sťažnostiach je bližšie upravené predovšetkým v § 49 až 56 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

Podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa

ustanovenia § 49 až 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na prerokovanie ktorých nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch.

1. Sťažovateľ namieta porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako tiež práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru aj rozsudkom okresného súdu sp. zn. 13 C 149/2003 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 13 C 149/2003 z 26. januára 2006.

Z už citovaného čl. 127 ústavy vyplýva, že právomoc ústavného súdu je subsidiárna. Z tohto dôvodu nemá ústavný súd právomoc vo veci rozhodovať v prípadoch, keď o namietanom porušení základných práv sťažovateľa rozhodujú všeobecné súdy, alebo keď na preskúmanie rozhodnutia všeobecného súdu, ktorým malo dôjsť k porušeniu základných práv, je príslušný všeobecný súd vyššieho stupňa.

V tejto súvislosti ústavný súd konštatoval, že rozsudok okresného súdu sp. zn. 13 C 149/2003 v spojení s opravným uznesením sp. zn. 13 C 149/2003 z 26. januára 2006 bol v danom prípade po podaní riadneho opravného prostriedku (odvolania) sťažovateľom oprávnený preskúmať odvolací súd, ktorý svoj právny názor vyjadril v rozsudku sp. zn. 6 Co 79/2006 z 27. februára 2007.

Z uvedeného vyplýva, že vo vzťahu k označenému rozsudku okresného súdu sa uplatňuje princíp subsidiarity právomoci ústavného súdu vyplývajúci z čl. 127 ods. 1 ústavy, a preto ústavný súd sťažnosť v tejto časti pri predbežnom prerokovaní odmietol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde pre nedostatok svojej právomoci.

2. V súvislosti s namietaným porušením označených práv sťažovateľa bolo pre ústavný súd v tomto prípade podstatné a určujúce preskúmanie rozsudku krajského súdu (ako odvolacieho súdu) sp. zn. 6 Co 79/2006 z 27. februára 2007, ktorým tento súd rozhodol o odvolaní sťažovateľa proti prvostupňovému rozsudku tak, že ho v spojení s opravným uznesením z 26. januára 2006 ako vecne správny potvrdil.

Podľa argumentácie sťažovateľa krajský súd (rovnako ako pred ním okresný súd) nesprávne vyložil znenie prvej vety § 28 ods. 3 zákona o povinnom zmluvnom poistení, ktorý sa však na daný prípad nevzťahuje.

Ústavný súd vo vzťahu k čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru už uviedol, že formuláciou uvedenou v čl. 46 ods. 1 ústavy ústavodarca v základnom právnom predpise Slovenskej republiky vyjadril zhodu zámerov vo sfére práva na súdnu ochranu s právnym režimom súdnej ochrany podľa dohovoru (II. ÚS 71/97). Z uvedeného dôvodu preto v obsahu týchto práv nemožno vidieť zásadnú odlišnosť (IV. ÚS 195/07).

Podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktorú tento

článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonáva (čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy).

Podľa stabilnej judikatúry ústavného súdu k porušeniu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy by došlo vtedy, ak by komukoľvek bola odmietnutá možnosť domáhať sa svojho práva na nezávislom a nestrannom súde, predovšetkým ak by všeobecný súd odmietol konať a rozhodovať o podanom návrhu fyzickej osoby alebo právnickej osoby (II. ÚS 8/01), alebo v prípade opravných konaní by všeobecný súd odmietol opravný prostriedok alebo zastavil o ňom konanie bez toho, aby ho meritórne preskúmal a rozhodol o ňom v spojitosti s napadnutým súdnym rozhodnutím (IV. ÚS 279/05, IV. ÚS 337/04).

Ak sťažovateľ namieta porušenie čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, ústavný súd predovšetkým zdôrazňuje, že jeho ingerencia do výkonu právomoci všeobecných súdov je opodstatnená len v prípade nezlučiteľnosti ich rozhodnutí a postupov, ktoré ich vydaniu predchádzali, s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou (I. ÚS 74/02, IV. ÚS 164/04, IV. ÚS 216/05).

Ústavný súd v rámci svojej doterajšej rozhodovacej činnosti opakovane vyslovil, že posúdenie akejkoľvek skutkovej a právnej otázky všeobecným súdom by sa mohlo stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu len v prípade, ak by závery, ku ktorým všeobecný súd dospel, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne.

Ústavný súd zhodne s Európskym súdom pre ľudské práva však neskúma, či sú dôvody uvedené v rozhodnutí vecne správne (Van de Hurk v. Holandsko z 19. apríla 1994, séria A, č. 299, § 61, správa Európskej komisie pre ľudské práva vo veci Fouquet v. Francúzsko, Recueil I/1996, s. 29). Je vecou ústavnej zodpovednosti celej sústavy všeobecných súdov, aby chránili zákonnosť spôsobom, ktorý je vecne správny, primerane odôvodnený a nie je arbitrárny.

Z argumentácie, ktorou sťažovateľ svoju sťažnosť odôvodnil, vyplýva, že za porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva

na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru považuje iba už spomínaný nesprávny výklad § 28 ods. 3 zákona o povinnom zmluvnom poistení.

V relevantnej časti odôvodnenia napadnutého rozsudku krajského súdu sa uvádza:

„Dňa 4. 9. 2001 bol prijatý zákon uverejnený v Zbierke zákonov pod č. 381/2001 Z. z. o povinnom zmluvnom poistení zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a o zmene a doplnení niektorých zákonov. Tento zákon upravuje povinné zmluvné poistenie zodpovednosti za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla a zriadenie Slovenskej kancelárie poisťovateľov (ust. § 1 ods. 1 tohto zákona). Podľa ust. § 4 tohto zákona poistenie zodpovednosti sa vzťahuje na každého, kto zodpovedá za škodu spôsobenú prevádzkou motorového vozidla uvedeného v poistnej zmluve. Poistený má z poistenia zodpovednosti právo, aby poisťovateľ za neho nahradil poškodenému uplatnené preukázané nároky na náhradu

a) škody na zdraví a nákladov pri usmrtení, ako aj škody vzniknutej úhradou nákladov zdravotnej starostlivosti, dávok nemocenského poistenia a dávok dôchodkového poistenia,

b) škody vzniknutej poškodením, zničením, odcudzením alebo stratou vecí,

c) účelne vynaložených nákladov spojených s právnym zastúpením pri uplatňovaní nárokov podľa písmen a), b) a d),

d) ušlého zisku.

Poistený má právo, aby poisťovateľ za neho poskytol poškodenému poistné plnenie v rozsahu podľa odseku 2, ak ku škodovej udalosti, pri ktorej táto škoda vznikla a za ktorú poistený zodpovedá, došlo v čase trvania poistenia zodpovednosti, ak tento zákon neustanovuje inak. V konaní bolo preukázané, že motorové vozidlo výrobnej zn. (...) bolo poistené u odporcu, avšak podľa ust. § 28 ods. 3 tohto zákona, práva a povinnosti S., a. s., vzniknuté zo zákonného poistenia prechádzajú 1. januárom 2002 na kanceláriu. Tieto práva a povinnosti uplatňuje a vykonáva v mene a na účet kancelárie S., a. s. Túto činnosť účtuje S., a. s., oddelene od ostatnej činnosti.

Kancelária bola zriadená v zmysle § 20 ods. 1 tohto zákona, podľa ktorého zriaďuje sa kancelária, ktorá je právnickou osobou. Jej sídlom je Bratislava. Zapisuje sa do obchodného registra, pôsobí v rozsahu ustanovenom týmto zákonom.

V zmysle § 15 tohto zákona poškodený má priamy nárok, pretože náhradu škody uhrádza poisťovateľ poškodenému. Poškodený je oprávnený uplatniť svoj nárok na náhradu škody priamo proti poisťovateľovi a je povinný tento nárok preukázať. V tomto prípade však ust. § 15 zák. platí v súvislosti s ust. § 28 ods. 3 tohto zákona a keďže navrhovateľ uplatnil svoj nárok proti A., a. s., uplatnil ju voči subjektu, ktorý v tomto spore nie je pasívne legitimovaný, preto správne rozhodol prvostupňový súd, pokiaľ návrh navrhovateľa o náhradu škody vo vzťahu k označenému odporcovi zamietol. Odvolací súd konštatuje, že odvolací dôvod podľa ust. § 205 ods. 2 písm. f) O. s. p. nie je daný, pretože prvostupňový súd správne aplikoval právny predpis.

Vychádzajúc z týchto skutočností odvolací súd rozsudok prvostupňového súdu v spojení s opravným uznesením podľa § 219 O. s. p. ako vecne správny potvrdil. Správne je aj rozhodnutie súdu prvého stupňa, pokiaľ tento zaviazal neúspešného navrhovateľa na náhradu vzniklých trov odporcovi.“

Z obsahu sťažnosti vyplýva, že jej podstatou je nesúhlas sťažovateľa s právnym názorom odvolacieho súdu, teda nesúhlas s tým, ako krajský súd interpretoval a aplikoval príslušné ustanovenia zákona o povinnom zmluvnom poistení.

Z citovanej časti rozsudku krajského súdu sp. zn. 6 Co 79/2006 z 27. februára 2007 vyplýva, že právny názor krajského súdu vo veci preskúmania napadnutého rozsudku okresného súdu je v rozsahu vymedzenom v odvolaní sťažovateľa zdôvodnený dostatočným spôsobom, a preto ho ústavný súd považuje za ústavne akceptovateľný.

Bolo nepochybne v právomoci krajského súdu vyložiť príslušné ustanovenia zákona o povinnom zmluvnom poistení. Ústavný súd konštatuje, že krajský súd svoje rozhodnutie náležite odôvodnil a uviedol skutkové zistenia, o ktoré oprel svoje rozhodnutie, akými úvahami sa pri tom spravoval, ako aj ustanovenia zákona o povinnom zmluvnom poistení, podľa ktorých zistený skutkový stav posúdil a v nadväznosti na to odvolaním napadnutý prvostupňový rozsudok ako vecne správny potvrdil.

Podľa názoru ústavného súdu právny záver krajského súdu, stotožňujúci sa so záverom okresného súdu, že ak sťažovateľ uplatnil svoj nárok proti žalovanej, uplatnil ho voči subjektu, ktorý v tomto spore nie je pasívne legitimovaný, nemožno považovať za svojvoľný alebo zjavne neodôvodnený.

Rozsah práva na spravodlivý proces, ako to vyplýva z čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru, nemožno ponímať tak, že sa účastníkovi konania garantuje v konaní pred všeobecným súdom úspech, t. j. že je mu zaručované právo na rozhodnutie podľa jeho názoru zodpovedajúce skutočnej hmotnoprávnej situácii, ale je mu zaručované právo na také spravodlivé konanie, v ktorom sa uplatňujú všetky zásady riadneho rozhodovania podľa zákona a v súlade s ústavnoprocenými princípmi vyplývajúcimi z čl. 46 až 48 ústavy, resp. čl. 6 ods. 1 dohovoru. V prípade, že všeobecný súd postupoval v súlade s príslušnými ustanoveniami Občianskeho súdneho poriadku, ktoré upravujú priebeh konania rešpektujúc pritom princípy obsiahnuté v siedmom oddiele druhej hlavy ústavy, a zároveň svoj postup riadne odôvodnil, nemôže ústavný súd dospieť k záveru, že proces bol vedený spôsobom, ktorý nevedol k spravodlivému výsledku.

Postup v súdnom konaní, zisťovanie a hodnotenie skutkového stavu, výklad iných než ústavných predpisov a ich aplikácia sú pri riešení konkrétnych prípadov záležitosťou všeobecných súdov. Ústavnému súdu preto neprislúcha posudzovať zákonnosť vydaných súdnych rozhodnutí za predpokladu, že nimi nebolo porušené ústavou zaručené právo či sloboda.

Ústavný súd považuje za potrebné v tejto súvislosti zdôrazniť, že je vecou všeobecného súdu, ktorú právnu normu z právneho poriadku Slovenskej republiky v danom prípade aplikuje a ako ju interpretuje. Navyše treba dodať, že všeobecný súd je primárne zodpovedný za výklad a aplikáciu zákonov, ale aj za dodržiavanie základných práv a slobôd (čl. 144 ods. 1 a čl. 152 ods. 4 ústavy). Výklad legislatívneho textu právnej normy a jeho uplatnenie musí však byť v súlade s ústavou (čl. 152 ods. 4 ústavy).

Súčasťou doterajšej judikatúry ústavného súdu je aj právny názor, podľa ktorého ústavný súd nemá zásadne oprávnenie preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol náležite zistený skutkový stav a aké právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96). Vo všeobecnosti úlohou súdnej ochrany ústavnosti poskytovanej ústavným súdom napokon nie je ani chrániť občana pred skutkovými omylmi všeobecných súdov, ale chrániť ho pred takými zásahmi do jeho práv, ktoré sú z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné (I. ÚS 17/01). Z rozdelenia súdnej moci v ústave medzi ústavný súd a všeobecné súdy totiž vyplýva, že ústavný súd nie je opravnou inšinciou vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov (napr. I. ÚS 19/02).

V zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu je dôvodom na odmietnutie návrhu pre jeho zjavnú neopodstatnenosť absencia priamej súvislosti medzi označeným základným právom alebo slobodou na jednej strane a namietaným konaním alebo iným zásahom do takéhoto práva alebo slobody na strane druhej. Preto ak ústavný súd nezistí relevantnú súvislosť medzi namietaným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sťažovateľ namieta, vysloví zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti a túto odmietne (mutatis mutandis I. ÚS 12/01, I. ÚS 124/03, III. ÚS 331/06).

Aj keby ústavný súd nesúhlasil s interpretáciou zákona o povinnom zmluvnom poistení krajským súdom, mohol by v zmysle svojej doterajšej judikatúry nahradiť jeho napadnutý právny názor iba v prípade, ak by ten bol svojvoľný, zjavne neodôvodnený, a teda ústavne nekonformný. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam. Podľa názoru ústavného súdu posúdenie nároku uplatneného sťažovateľom v napadnutom rozsudku krajským súdom takéto nedostatky nevykazuje.

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd zastáva názor, že medzi odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu z 27. februára 2007 a namietaným porušením základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru neexistuje taká spojitosť, ktorá by umožňovala vysloviť ich porušenie, a preto

pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosť sťažovateľa podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

Po odmietnutí sťažnosti nebolo už potrebné rozhodovať o takých nárokoch na ochranu ústavnosti, uplatnenie a použitie ktorých predpokladá aspoň čiastočnú úspešnosť sťažnosti. Preto ústavný súd nerozhodoval o zrušení napadnutého rozsudku okresného súdu ani o návrhu o dočasnom opatrení, ktoré sťažovateľ požadoval (čl. 127 ods. 2 ústavy).

Z uvedených dôvodov rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výrokovej časti tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 17. apríla 2008